

slechts een korte oefentijd achter de rug. Van het pauselijk korps was nog een handje vol strijders over.

Op 1 januari 1861 kreeg het bataljon "Tirailleurs franco-belges" officieel de naam van Pauselijke Zouaven, werd Becdelièvre opgevolgd door de Zwitserse kolonel Allet, die commandant werd van het Regiment Pauselijke Zouaven.

Het bericht van het nieuw gevormde korps drong ook in Nederland en België door. En in de katholieke jongeren begon iets wakker te worden. Maar, toch maar even de kat uit de boom kijken.

Enkele Nederlandse parochies zorgden dat de jongeren in Rome kwamen. In 1863 waren dat er nog heel weinig maar daarna kwam er schot in omdat pater De Kruijf de organisatie in handen had.

Pater De Kruijf.

Pater de Kruijf was een Augustijn en stond als kapelaan in de Amsterdamse parochie "De Star".

Zijn kamer in die Augustijner-parochie was niet alleen een toevluchtsoord voor de vele armen en ongelukkigen, maar werd ook het grote werfbureau voor de Nederlandse zouaven.

Pater De Kruijf voelde het als een roeping. Hij was in 1864 voor het eerst naar Rome geweest en had op de stoomboot van Marseille naar Cività-Vecchia Hollandse jongens aangetroffen die zouaaf gingen worden. Hij had ze gade geslagen en met ze gesproken. In Rome aangekomen hoorde hij niets dan lof over de Nederlanders. Hij hoorde zeggen:

"Questi son' bravi!. Wat een dappere jongens! Jammer dat er niet meer Hollandse zouaven zijn!". Deze woorden zou hij nooit meer vergeten.

Terug in Amsterdam ging hij onmiddellijk aan de slag om zouaven te werven. Hij correspondeerde met de pastoors in het hele land.

Hij zorgde ook voor de paspoorten en probeerde het reisgeld bijelkaar te krijgen. En dat lukte steeds weer. Met recht kan pater De Kruijf de vader van de Nederlandse zouaven worden genoemd.

Pater Cornelius Benedictus de Kruijf werd geboren te Soest op 28 november 1813 als zoon van Theunis de Kruijf, chirurgijn/heelmeester te Soest en van Ann Austen.

Hij overleed te Amsterdam op 14 januari 1874.

Op zijn bidprentje lezen we de volgende tekst:

"Die zich vernedert, zal verheven worden,
Bidt voor de ziel van zaliger
den Wel Eerw.Pater

Cornelius Benedictus de Kruijf

R.K. Priester der Orde van den H. Augustinus.

Vader der Pauselijke Zouaven in Nederland

Geboren te Soest, 28 Nov. 1813

Gesterkt door de H.H. Sacramenten en getroost door den Zegen des H. Vaders te Amsterdam godvruchtig in den Heer ontslapen, 14 Jan. 1874.

Hij heeft dappere mannen van zijn volk gewapend.
De zaak des Pausen is de zaak van God.



Pater C.B. de Kruijf

De reis naar Rome.

De toekomstige zouaven reisden vanuit hun eigen woonplaats naar Oudenbosch. Van Oudenbosch, waar ze eerst werden geïnstrueerd en

DE VADER DER NEDERLANDSE ZOUAVEN

PATER de Kruijf was een Augustijn en stond als Kapelaan aan de Amsterdamse parochie „De Star”, gelegen tussen het Rusland en de Spinhuissteeg. Zijn kamer in de Augustijner-pastorie was niet alleen het toevluchtsoord van vele armen en ongelukkigen uit de parochie, maar zou weldra ook het grote werfbureau van Nederlandse Zouaven worden.

De kamer herbergde geen grote talenten, ze was even nederig en simpel als de goede Pater zelf. Maar zo er ergens een warm kinderhart voor den Heiligen Vader klopte, dan was het daar.

Ut was met Pater de Kruijf als met de meeste Zouaven: de eenvoudigen van geest en de simpelen van hart hoorden 's Pausen hulpkreet het eerst en het best.

Ziehier hoe Pater de Kruijf zich zijn roeping in de Zouavenbeweging bewust werd. Het was in 1864. Hij reisde toen voor de eerste keer naar Rome, zuiver uit persoonlijke devotie, en zonder enig vermoeden, dat hij iets belangrijks zou kunnen doen voor de verdediging van 's Pausen erfdeel. Maar op de stoomboot „Le Quirinal”, welke hem van Marseille naar Civitavecchia bracht, trof hij enige Hollandse jongens aan, die Zouaaf gingen worden.

Bijzonder viel zijn priesterlijke aandacht op een jongen Zouaaf uit Oudenbosch, Pieter de Wilt. Hij meende iets bijzonders aan hem op te merken. Elke morgen vond hij hem staan op een afgelegen hoekje van het dek, vol gelovige overgave biddend aan zijn rozenkrans. Ook aan Kardinaal Bonnechose, die zich eveneens op de boot bevond, viel de onschuld van dezen jongeman op. De Kardinaal, die vroeger lang in Holland vertoefd had, en melijk goed Hollands sprak, onderhield zich vaak met de Nederlandse reizigers en speciaal met Pieter de Wilt. Ook met Pater de Kruijf sprak Kardinaal de Bonnechose over de edelmoedigheid van deze Hollandse Zouaven. Beiden meenden in Pieter de Wilt „iets heiligs” te onderscheiden. We zullen later zien, dat dit modelschaapke uit Pastoor Hellemons' parochie deze verwachtingen niet beschaamd heeft.